

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra BRAGE-SNAK

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 536.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig08val-shoot-idm139746838335296/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

IV.

Ygdragsil med Urda-Kilden og Mimers-Brønden.

»Nu, iaften kom vi da paa Cathedret ligesom Vægteren«; sagde En af de unge Herrer, og jeg vil lægge til: En af mine unge Venner, til mig forleden Aften, da jeg havde skiemtet med de unge Herrer, som ikke kunde lide, jeg roste Damerne; men det var en Misforstaaelse, for, naar jeg tager de unge Herrer med paa Cathedret, da er det, ligesom naar jeg tager Damerne med, ingenlunde for at gjøre en Mythe af dem, men fordi jeg ved Mythernes historiske og levende Forklaring slet ikke kan undvære dem, og tillige, fordi det er netop dem, der skal være mine Eftermænd paa Cathedret, og som jeg derfor gjerne vilde væene til at staae paa mine Skuldre og see videre end jeg, hvad dog kun er muligt, naar de først har staaet ved Siden ad mig, og kiget mig i Kortet, og seet, hvordan jeg gaaer om Borde med den gamle Mimer, for at faae ham til at laane mig det pantsatte Odins-Øie, som jeg ikke har Raad til at indløse, men har dog hittet paa at see lidt med af den skønne Natur, vi ogsaa i Norden har for Øie, saalænge vi har smukke, yndige og elskelige Damer omkring os!

Dette pantsatte Odins-Øie, som de Lærde har meent laae i Maanen, eller, endnu meget længere borte, i Solen, det, har jeg nemlig fundet, er dog til Lykke paa Jorden endnu, for, en Aften »i det klare Maaneskin«, da jeg var raadvild og red paa Sleipner hen til gamle Mimer at bede ham om et Glas gammel Miød, da sad han og sov og havde formodenlig selv kiget for dybt i Brønden eller i Glasset, og Odins-Øiet laae paa Bordet i en Valnød-Skal, og jeg vilde jo ikke stjæle det, for det er der ingen Lykke ved, men jeg laande det rigtig nok uden Forlov, og vel vidste jeg i Førstningen ikke, om det skulde sidde i Nakken eller i Panden, men jeg blev ved at prøve selv det Alleruri-

Brage-Snak

meiligste, til det kom paa et Sted, hvor jeg kunde see med det, og det Første, jeg fik Øie paa, det var Sælland, og De veed nok selv, hvad man der kan see med sine egne Øine, især i Mai, naar Bogen er sprunget ud og Skibene gaaer, og selv de forstokkede Engelskmænd maa tilstaae, her er smukt, skjøndt det ikke staaer i deres Veiviser, men seet med det pantsatte Odins-Øie var Alting dog endnu meget smukkere, og især var Damerne, som gik til den grønne Lund »at lyde paa Fuglesang« saa yndige, at jeg tabte Øiet paa Bordet, og saa vaagnede Mimer, og slog mig over Fingrene og læste op for mig om Laan uden Forlov, som et fint Navn paa grovt Tyveri, saa jeg blev hedere om Ørene end de unge Herrer, naar jeg tager dem med paa Cathedret, men saa gav han mig dog et Glas Miød ovenpaa, og siden sommeitider, naar den Gamle er i det gode Hjørne og jeg kan sige ham en Pudsighed, der morer ham, saa laaner han mig selv det pantsatte Odins-Øie at see lidt i, og det er Grunden til disse vore halv-hedenske Forsamlinger, for i Sommer, da jeg var kommet paa Farten, besøgte jeg naturligviis ogsaa Mimer og traf den Gamle i hans allerbedste Lune, hvorved jeg ogsaa kom i Aande, saa det morede ham at skiemte med mig, og saa spurgte han mig, om jeg ikke havde Lyst til at see Grækenland, som jo dog var meget smukkere end baade England og Danmark? Dels stødte det mig nu lidt paa Danmarks Vegne, og dels kiender jeg den Gamle og veed hvordan man skal tage ham, naar man vil have Gavn af ham, saa jeg sagde: jeg vidste nok, at Grækenland var i Raabet for sin mægeløse Dællighed og især for sine Damer, men dels var det nu af de Dage, da jeg brød mig synderligt om Damerne, og dels turde jeg i alle Henseender godt vove Danmark imod Grækenland og især de Danske Dammers Munde mod alle de Græske Næser. Det stødte ogsaa ham lidt, men kun paa Mansketterne, og paa Mansketterne der har man endogsaa Lov til at støde Damerne, og maa det tit, naar man vil have dem til at vende sig, saa man kan see dem i Ansigtet, saa Mimer blev ikke vredere end at han slængte Odins-Øiet hen til mig, og sagde med sit Lokesmil: der, Du tappe Holger Danske! see nu selv! Det var naturligviis det jeg vilde, og lod mig det ikke sige to Gange, og jeg skal ikke nægte, at Grækenland og Grækerinderne, seet med det Øie, var noget ganske Andet end jeg havde tænkt, men jeg tabte derfor ingenlunde Forkjærligheden for Danmark og Dannekvinderne, men fik kun Lyst til at gjøre en Sammenligning, og stjal mig til med det Samme at kaste et

Brage-Snak

Blik mod Hjemmet, hvorved jeg opdagede en stor Hemmelighed, men lod som ingen Ting, gav Mimer Øiet igien med Tak for Laan og bød Farvel, som det syndes lidt slukøret, og jeg saae ret, hvor det goitede den Gamle, der altid stikler paa mit Danske Sværmeri, som han meende nu at have givet sit Banesaar.

Ja, Damerne tænker formodentlig det Samme, siden jeg staaer her og fortæller Æventyr om den gamle Mimer, uden at have søgt Dem et Ord enten om hvem han er, eller hvor han har hjemme, eller hvad Forskiel der er paa at ride til Mimer paa Odins Hest og at ride til Bløksbjerg eller til Troms Kirke paa et Kasteskaft, saa nu er jeg da nødt til at sige Dem hvad jeg veed om Asken Ygdrasil og Mimers Brønd, men det er ogsaa det, jeg har ventet paa, at Damerne skulde nøde mig til at sige hvad jeg vidste, for da det er kun lidt, saa vilde Damerne vist see ad mig, naar jeg selv kom med det som en stor Herlighed, for anderledes er Damerne ikke, da faaer de strax Lyst til at drille os, og hvor godt de da end kan synes om Noget af det vi siger, lader de dog som det var siet ingen Ting, og er istand til, naar vi har sagt Alt hvad vi vidste og kanskee endnu lidt til, da at pine os med det gruelige Spørgsmaal: og hvad saa mere? men naar de derimod selv nøder os til at fortælle dem Noget, da er de ædelmodige, saa om de endogsaa i det Hele kieder dem lidt, lader de os dog slet ikke mærke det, men veed altid at finde lidt Smukt eller Morsomt i det, som de kan gjøre os lykkelige ved at bemærke.

Siden altsaa Damerne endelig vil have, jeg skal sige Dem Noget om de gamle Kæmpers skønne Konster og poetiske Mester-Stykker, saa tør jeg ikke sige Nei, skjøndt de Nordiske Kæmper naturligviis tager sig ud ved Siden af de Græske Tusind-Konstnere, som Freyas Hals-Smykke, om vi havde det, vilde tage sig ud ved Siden af den Mediciske Venus, saa jeg maa bede Damerne i denne Henseende at nedsætte deres Forventninger saa dybt som muligt, og være belavet paa, at »Echo falder lidt plumpt paa disse Steder, hvor selv den største Skjald, naar han vilde more sine Tilhørere, og det vilde Nordens Skjalde altid, maatte huske at Kæmperne var drøie, havde ikke den fineste Smag og lod sig ikke spise af med Kniplings-Kager eller glatte Ord, men tog derimod, som Stærkodder selv siger, godt tiltakke med det Harske, naar det kun havde baade Marv og Been, og da de gamle Nordiske Skjalde nu desuden, som Stærkodder, selv var Kæmper tillige, saa kan Damerne nok vide,